

РЕШЕНИЕ

№ 169

гр. С.З., 19.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

при участието на секретаря Таня Д. Кемерова Митева
като разгледа докладваното от Николай Ил. Уруков Въззивно гражданско дело № 20215500501523 по описа за 2021 година

Производството е на основание чл.258 и сл. от ГПК.

Производството е образувано по въззивна жалба от Р. Г. СТ., чрез адв. Н.Л. от САК против решение № 260382 от 26.04.2021 г., постановено по гр.дело № 3996/2020г. по описа на Старозагорски районен съд.

Въззивникът, чрез процесуалният си представител обжалва постановеното решение, като неправилно и незаконосъобразно. Излага подробни съображения в тази насока. Сочат, че при постановяването му първоинстанционният съд не е взел предвид нито един от посочените мотиви.

Претендират изцяло за отмяна на първоинстанционното решение, като вместо него бъде постановено друго, с което бъдат уважени, като основателни и доказани предявените от въззивника искове. Претендира се присъждане на въззивника на разноските по делото.

Молят, предвид оказаната безплатна адвокатска помощ и съдействие на материално затруднено лице на адв.Н.Л. да бъде присъдено адвокатско възнаграждение за настоящето производство в размер на 1652 лева или такова определено от съда поради липса на договор между упълномощителя и пълномощника съгласно разпоредбата на чл.78, ал.1 от ГПК, във вр. с чл.78, ал.5 ГПК, вр. чл.36 от ЗА, вр. чл.38, ал.2 от ЗА, вр.чл.7, ал.2, т.4 от наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Доказателствени искания не са направени.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор от Р.Т.*“ ЕАД, гр.Р., със седалище и адрес на управление: област С.З., община Р., с.М., представлявано от инж.Т.Ж.К., чрез юриск.И.П., в който оспорва изцяло, като неоснователна въззивната жалба, с която са отхвърлени предявените иски.

Претендират потвърждаване на първоинстанционното решение, като правилно, обосновано, с оглед събраните по делото доказателства и постановено в съответствие с материалния закон. Излагат подробни съображения в същия писмен отговор.

Претендират присъждане на направените по делото разноси пред въззивната инстанция.

Доказателствени искания не са направени.

ТРЕТОТО ЛИЦЕ ПОМАГАЧ- ЧСИ М.Т. твърди, че изпълнително дело с № 2012**0400037 е образувано на 26.01.2012г. Поканата за доброволно изпълнение била получена от длъжника на 14.02.2012г. По делото са извършвани през годините неколнократни разпределения на постъпващите суми по запови за трудово възнаграждение на длъжника, предвид няколкото присъединени вискатели и недостатъчността на сумата да покрие вземанията на всички кредитори. Всички предходни разпределения по делото не са били обжалвани, влезли са в сила и сумите по тях са разплатени на конституираните в изп. процес вискатели.

След извършената служебна проверка по реда на чл.267, ал.1 от ГПК във връзка с чл.260 и чл.261 от ГПК съдът намира въззивната жалба за допустима и редовна, поради което следва да се произнесе и по нейната материална основателност.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намери за установено следното:

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл. 222, ал.3 от КТ, чл. 220, ал.1 от КТ, чл. 285 КТ и във връзка с чл.84 и чл.86 от ЗЗД.

Разгледана по съществото си въззивната жалба на жалбоподателя се явява неоснователна и недоказана, поради следните съображения:

В първоинстанционното производство правилно е установена следната фактическа обстановка:

Въззивникът Р. Г. СТ. твърди в исквата си молба, че е бил в трудово правоотношение на основание писмен трудов договор с клон „Р.Т.-*“, ЕИК *****, при „М.М.-И.“ ЕАД, ЕИК *. Върху трудовото му възнаграждение били наложени запови от органите по принудително изпълнение. Твърди, че на 20.08.2019 г. се пенсионирал с повече от 10 /десет/ години трудов стаж в ответното дружество.

Съгласно разпоредбата на чл. 222, ал. 3 от Кодекса на труда, на служителя следвало да бъдат изплатени 6/ шест/ месечни трудови възнаграждения, а предвид Колективния трудов договор възнагражденията следвало да бъдат 10 /десет/. Ведно с последното трудово възнаграждение на

Р.С. следвало да бъдат изплатени:

1. обезщетение по чл. 222, ал. 3 от Кодекса на труда - 33 811,95 лв.;
2. обезщетение за неспазено предизвестие - 2 254.13 лв.;
3. начисленията за безплатна храна - 24.00 лв.;
4. помощите за отопление - 834.16 лв.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор на исковата молба, в който се оспорват предявените искове. Ответникът „Р.Т.-*“, с. М., клон на „Мини Марица- изток“ ЕАД, гр. Р. оспорва по основание и размер предявените от Р. Г. СТ. обективно съединени осъдителни искове и взема становището за неоснователност на същите искове.

Не се оспорва твърдението, че между въззивникът и ответното предприятие е съществувала трудово-правната връзка, която е била прекратена с Предизвестие, изх. № ЧР-01-378/09.07.2019 г. и Заповед под № 50/20.08.2018 г. на управителя на „Р.Т.-*“, с. М., поради придобиването на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст от С., както и обстоятелството, че върху трудовото възнаграждение на въззивникът са били наложени запори от органи по принудително изпълнение.

Оспорват се всички изложени от ищеца твърдения, обосноваващи, че на Р. Г. СТ. не е било изплатено правилно и законосъобразно обезщетение по чл. 222, ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/, обезщетението за неспазеното предизвестие, начисления за безплатна храна и помощи за отопление.

Видно от събраните по делото писмени доказателства страните не спорят, че въззивникът е работил по трудово правоотношение и че между въззивникът и ответното предприятие е съществувала трудово-правната връзка, която е била прекратена с Предизвестие, изх. № ЧР-01-378/09.07.2019 г. и Заповед с № 50/20.08.2018 г. на управителя на „Р.Т.-*“, с. М., поради придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст от С., както и обстоятелството, че върху трудовото възнаграждение на въззивникът са били наложени запори от органи по принудително изпълнение.

Предвид наложените запори от частните съдебни изпълнители върху трудовото възнаграждение, получаваното от Р. Г. СТ. от ответното предприятие, работодателят законосъобразно и правилно е определил и изплатил процесните парични суми, които са начислени с оглед на прекратяване на трудовото му правоотношение с „Р.Т.-*“, е. М., поради придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Няма спор също така по делото, че върху трудовото възнаграждение на Р. Г. СТ., получавано от „Р.Т.-*“, с. М. е имало и са наложени запори по изпълнителни производства, по които въззивникът се явява длъжник, а именно:

изп. Дело под № 20178710400042 по описа на ЧСИ Яна Георгиева, рег. № 869 на КЧСИ.

изп. дело № 20157660401029 по описа на ЧСИ Кръстьо Ангелов, рег. №

766.

изп. дело № 20147650400209 по описа на ЧСИ Гергана Илчева, рег. № 765 на КЧСИ.

изп. дело № 2013**0400373 по описа на ЧСИ М.Т.,

5. изп. дело № 2012**0401137 по описа на ЧСИ М.Т.,

6. изп. дело № 2012**0401136 по описа на ЧСИ М.Т.,

7. изп. дело № 2012**0400037 по описа на ЧСИ М.Т., с рег. №**. (Приложения № 1-7 от отговора на исковата молба).

Спорно по делото се явява дали извършените удръжки от работодателя от трудовото възнаграждение на ищеца, с оглед на наложените запори от съдебните изпълнители, които са преведени по банкова сметка на ЧСИ, са правилни и законосъобразни. Също така, следва да бъде изяснено по делото дали работодателят е извършил плащане на процесните суми (или на част от тях) в полза на ищеца. В тази връзка съдът възприема и излагат следните съображения:

Пред ЧСИ М.Т. е било образувано изпълнително дело с № 2012**0400037. На датата 01.02.2012 г. в „Р.Т.-*“, с. М. е било депозирано запорно съобщение по посоченото изпълнително дело, с изх. № 1186/27.01.2012 г. на съдебния изпълнител, с което е наложен запор върху трудовото възнаграждение, получаваното от Р. Г. СТ. от ответното предприятие. Впоследствие върху трудовото възнаграждение на работника били наложени още 6 запора по други изпълнителни производства.

Наложеният запор върху трудовото възнаграждение представлява разпореждане на съдебния изпълнител, с което се забранява на третото задължено лице - работодател, да изпълнява на длъжника досежно секвестрируемата част от трудовото му възнаграждение или всяко друго възнаграждение за труд - командировъчни, премии, допълнително материално стимулиране, извънреден или нощен труд и др. Размерът на постъпващите вноски от третото задължено лице-работодател може да варира според полученото от длъжника, като се определя по реда на чл. 446 ГПК. Насочването на принудителното изпълнение към вземане за трудово възнаграждение се явява правомерно действие, допустимо съгласно чл. 450 и чл. 512 ГПК. Това вземане е частично секвестрируемо, т.е. при налагането на запор, за да е законосъобразен същия, следва да обхваща само секвестрируемата част. Видно от приложените запорни съобщения във всички било указано до трето лице - работодател „при запор върху трудовото възнаграждение удръжките се правят ежемесечно при спазване на правилата на чл. 446 ГПК.“.

От изложеното, въззивната инстанция счита, че наложените запори са били извършени законосъобразно от съдебните изпълнители, а и е нямало твърдения от страна на ищеца и въззивник за тяхната незаконосъобразност.

При наличието на наложени запори върху трудовото възнаграждение на

С., за работодателя е възникнало задължението по чл. 508 от ГПК и на основание чл. 508, ал. 3 от ГПК „Р.Т.-*“, с. М. като трето задължено лице, което не е оспорило задължението си, ежесечно е превеждал[^]) по сметка на съдебния изпълнител секвестрируемата част от възнаграждението, върху което бил наложен запов, съобразно размерите, посочени в чл. 446, ал. 1 ГПК. Същественото в настоящия случай е това , че дължимата сума от ищеца по изпълнителните производства, по които има наложен запов върху трудовото възнаграждение, многократно надвишава претендираните процесни суми.

В процесния случай с трудовото възнаграждение на въззивника С. месец август 2019 г. са били начислени и изплатени следните суми:

1. индивидуалната месечна заплата - 180,41 лв., 2. прослуженото време 77,58 лв., 3. платения домашен отпуск - 1024,60 лв., 4. обезщетението при пенсиониране в размер на 33 811,95 лв., 4. неспазеното предизвестие от 2254,13 лв., 5. безплатната храна от 24,00 лв., и 6. помощи за отопление от 834,16 лв. и 7. допълнителното осигуряване 40 лв.

Видно от приложения фиш от самия ишец и въззивник сумата предоставена от минното дружество за допълнителното доброволно осигуряване е внесено по партидата на работника в посочено от него пенсионно-осигурително дружество, като съответно няма и претенция относно посоченото плащане.

Съгласно чл. 41 от КТД на основание чл. 285 от КТ работодателят осигурява безплатната храна и/или добавките към нея под формата на ваучерите за храна или в натура, а не под форма на парична сума. Въззивникът е получил безплатна храна под формата на ваучери за храна на стойност 24 лв., с оглед на отработеното от него време за месец август 2019 г. От приложената към отговора Разплащателна ведомост за ваучерите за месец 08.2019 г. (Приложение под No 9) е видно, че въззивникът е получил ваучерите за храната на стойност 24 лв. Също така, от приложения фиш за месец август на С. безплатната храна не е включена в сумата преведена на съдебния изпълнител, а е отразена като получена такава от ищеца. С оглед на което, тази претенция се явява неоснователна.

Относно обезщетението по чл. 222, ал. 3 от КТ, обезщетение по 220, ал. 1 от КТ и сумата „помощ за отопление“ („помощ за посрещане на отоплителния сезон“ съгласно КТД), която се получава ежегодно от работниците и служителите на „М.М.-И.“ ЕАД, гр. Р. по реда и условията на чл. 57 от КТД, като се начислява към брутното трудово възнаграждение, въззивният съд следва да отбележи и да се има предвид, че тези „обезщетения" и тази „помощ“ са начислени именно във връзка със съществуващо между страните трудово правоотношение, поради което наложеният запов върху възнаграждението на въззивника обхваща и обезщетенията, дължими по КТ и помощите получавани въз основа на сключен КТД. Горепосочените суми са удържани и преведени по сметка на ЧСИ, именно на основание наложеният запов върху трудовото

възнаграждение на ищеца, поради което работодателят не дължи на същият претендираните сума, тъй като реално е извършил плащане на процесните суми в полза на ищеца.

Разпоредбата на чл.222, ал.3 от КТ предвижда, че при прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът или служителът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основанията за прекратяването, той има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 2 месеца, а ако е работил при същия работодател през последните 10 години от трудовия му стаж - на обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 6 месеца. В изр.2 на ал.2 на чл.22, ал.3 КТ обезщетение по тази алинея може да се изплаща само веднъж.

Предпоставките за възникването на правото на обезщетението по [чл. 222, ал. 3 КТ](#) са: прекратяване на трудовото правоотношение на каквото и да било основание и придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Правото на пенсия трябва да бъде придобито към момента на прекратяването на трудовото правоотношение. Това обезщетение се дължи еднократно - само при първоначалното придобиване право на пенсия, независимо дали то е придобито поради наличието на определена възраст или без оглед на това. Придобилите и упражнили правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст и придобилите и упражнили правото си на пенсия за осигурителен стаж, без оглед на възрастта, при прекратяване на последващи трудови правоотношения нямат право на обезщетение по [чл. 222, ал. 3 КТ](#). /Решение № 235 от 3.07.2014 г. на ВКС по гр. д. № 969/2014 г., IV г. о., ГК, Определение № 128 от 15.02.2018 г. на ВКС по гр. д. № 3578/2017 г., IV г. о., ГК, Определение № 803 от 21.11.2019 г. на ВКС по гр. д. № 3010/2019 г., IV г. о., ГК и др./.

Още повече, че съобразно разпоредбата на чл. 512, ал. 1 от ГПК запорът върху трудово възнаграждение се отнася не само за възнаграждението, посочено в запорното съобщение, но и за всяко друго възнаграждение на длъжника, получено срещу същата или друга работа при същия работодател или същото учреждение, т.е. за работодателя съществува задължението да преведе съответната част от сумата на ЧСИ и по отношение на начисленото обезщетението по чл. 222, ал. 3 от КТ, на начисленото обезщетението по 220, ал. 1 от КТ, както и за помощта по чл. 57 от КТД. Аргумент в подкрепа на тази теза е и, че в случаите, в които не следва да се налага запор върху суми, получени от обезщетения, то законодателят въвежда изрична забрана, както например е предвидено в чл. 114а от Кодекса за социалното осигуряване.

Следователно обезщетението по чл. 222, ал. 3 от КТ и това по 220, ал. 1 от КТ, както и помощта по чл. 57 от КТД следва да се разглеждат като получени възнаграждения /плащане/, независимо от наименованието „обезщетение“ или „помощ“ и при удръжки върху размера им се прилага

разпоредбата на чл. 446 от ГПК.

Не на последно място, съдът приема, че въззиваемият „Р.Т.-*“, с. М. с превода на сумата от 36 134,62 лв. по банковата сметка на ЧСИ М.Т. реално е изплатил всички дължими суми на С. с оглед на прекратяване на трудовото му правоотношение с ответника. Това е така, тъй като превода на посочената сума по сметка на съдебния изпълнител не представлява плащане в полза на вискателя по изпълнителното производство. Приведените от работодателя суми принадлежат на длъжника и те имат характер на депозитни суми, вземане на длъжника към съответната банка, но без възможността за извършване на разпоредителни действия с тях до удовлетворяването на вискателя, съответно присъединените кредитори. Удовлетворяването на вискателя се извършва след разпределение на получената сума от съдебния изпълнител. До момента на извършване на разпределението преведената сума от третото задължено лице принадлежи на длъжника. Ето защо, независимо дали работодателят се е отклонил или не от заповното съобщение, не прави наложения заповр незаконосъобразен, а от там следва, че извършеното плащане от работодателя също е законосъобразно. За ищеца е бил налице друг способ за защита, който е следвал да упражни. Ако е счел, че е удържана и преведена от работодателя сума по сметка на ЧСИ вследствие на наложения заповр не е следвало да бъде превеждана или е по-голяма по размер, а е трябвало да поиска от ЧСИ връщането на тази сума. В исковата молба на практика липсват твърдения и данни от въззивника Р.С. да е поискал от ЧСИ връщането на внесена от работодателя сума или да е обжалвал действия на съдебния изпълнител. Вместо да се обърне към съдебния изпълнител Р.С. е оправил покана за плащане на процесните суми от „Р.Т.-*“, с. М., след като е бил напълно наясно, че с оглед на наложени заповри върху трудовото му възнаграждение, работодателят като трето задължено лице е направил удържки, които е превел по сметка на съдебен изпълнител. С оглед на депозираната покана за плащане, работодателят добросъвестно е предприел действията пред ЧСИ да бъде възстановена сумата по сметка на жалбоподателя Р.С., с оглед на неговите претенции. В тази връзка е изпратено и съответното писмо от въззиваемия „Р.Т.-*“, с. М., изх. № ЧР-07- 704/28.10.2019 г. (Приложение № 8), до ЧСИ М.Т., рег. № **, но ЧСИ Д. не е отговорила на тяхното писмо.

Предвид на изложеното до тук, искането на ищеца за заплащане в негова полза на обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ, обезщетени по 220, ал. 1 от КТ, както и помощта по чл. 57 от КТД е категорично неоснователно, тъй като работодателят реално и на практика е изплатил в полза на ищеца тези суми, като въззивният съд счита, че същите са били законосъобразно и правилно удържани и преведени по сметка на съдебен изпълнител, за да бъдат и надлежно погасени дълговете и задълженията на ответника по горепосочените 7 /седем/ броя изп. дела.

По отношение на предявените от ищеца акцесорни иски:

Неоснователността на всеки един от предявените главни осъдителни иски обуславя и неоснователността и на съответния предявен акцесорен иск за присъждане на мораторна лихва.

Следва да се има предвид в случай на уважаване на някой от главните иски, че задължението на работодателя за заплащане обезщетението по чл. 222, ал. 3 от КТ, обезщетение по 220, ал. 1 от КТ, както и помощта по чл. 57 КТД е безсрочно и съгласно чл. 84, ал. 2 ЗЗД се изисква покана на кредитора. В конкретният случай покана за плащането им е получена от ответника на датата 14.10.2019 г.

Настоящата съдебна инстанция намира, че въззивната жалба, подадена от жалбоподателя Р.С. е напълно неоснователна, същата е бланкетна и не отговаря на действителната фактическа и правна обстановка, съдържаща се в крайния акт на Районен съд - С.З.. Изложените доводи на ищеца са насочени единствено и само към твърдението, че процесните суми не попадат в обхвата на наложения заповест върху трудовото му възнаграждение, получавано от ответното предприятие, понеже неговия произход не бил свързан с естеството на трудовото правоотношение, което било предоставяне на работна сила от страна на работника или служителя за определено време на работодателя срещу възнаграждение. Тези съображения и доводи на въззивника са неправилни, необосновани и не кореспондират с фактическата обстановка по делото и материалния закон.

Напълно абстрактно и необосновано е и твърдението във въззивната жалба, че ответното предприятие било признало иска. Същото е невярно и не съответства с процесуалните действия, извършени от ответника.

Също така съдът счита, че първостепенният съд е разгледал всички релевантни въпроси по делото и е постановил един обоснован и правилен съдебен акт.

Във връзка с гореизложеното, въззивната инстанция напълно споделя изложените мотиви от първоинстанционния съд и препраща към тях на основание чл.232 от ГПК в обжалваното съдебно решение.

В допълнение на това въззивният съд следва само да отбележи, че процесното вземане не попада в предметния обхват на чл. 446 и чл. 446а. от ГПК.

Процесните обезщетения по своята правна природа не представляват обезщетения в истинския смисъл на думата, тъй като не репарират причинени вреди на работника или служителя. В тази група попадат компенсационните /напр. пътни, дневни, квартирни пари, плащания при преместване на работа в друго населено място/, и гаранционните плащания /за неизпълнение на предписание за трудоустрояване, невъзможност за изпълнение на работата при бедствие/. В процесния случай не се касае и за защита на други посочени в специални забранителни норми вземания /напр. по чл. 114а, ал. 1 КСО досежно обезщетенията и помощите по държавното обществено осигуряване; чл. 14, ал. 3 от ЗСП във връзка със социалните помощи; чл. 198 КЗ за

застрахователната сума по застраховка "Живот" и "Злополука", както и за застрахователното обезщетение по застраховка "Гражданска отговорност"/. Последните не са несеквестируеми и съдебният изпълнител разполага с процесуална власт да насочва принудителното изпълнение върху същите.

Обосновано съдът е приел, че работодателят е изпълнил задължението си по чл. 508, ал. 3 ГПК да внесе съответния размер от дължимата сума по сметка на ЧСИ по повод образуваното срещу ищеца изпълнително дело. Заключение, че наложеният заповед върху сумите посочени в представения по делото фиш на ищеца обхваща и всички други възнаграждения, които му се следват, съгласно чл. 512, ал. 1 от ГПК, т.е. за работодателя е съществувало задължението да преведе съответната част от вземането на ищеца на ЧСИ и по отношение на начисленото обезщетение по чл. 222 ал.3 от КТ, както и другите начислени обезщетения по чл. 220, ал. 1 от КТ и вземания за храна и отопление, напълно кореспондира с нормите на ГПК.

На следващо място, РС - С.З. правилно е изложил, че съгласно разпоредбата на чл. 512, ал. 1 от ГПК, заповедът върху трудово възнаграждение се отнася не само за възнаграждението, посочено в заповедното съобщение, но и за всяко друго възнаграждение на длъжника, получено срещу същата или друга работа при същия работодател или същото учреждение.

Решаващият извод на първоинстанционния съд, че постъпилата от работодателя на ищеца парична сума е преведена на третото лице-помагач по приложеното изпълнително дело законосъобразно, тъй като дори и произхода на сумата да е от паричното обезщетение за пенсиониране и парично обезщетение за неспазено предизвестие, то произтича пряко и непосредствено от трудовото правоотношение и се явява безспорно секвестируемо, поради което не е налице правна пречка тези обезщетения да послужат за погасяване на парични задължения на длъжника — ищец е в съответствие с нормативните правила и е обоснован с оглед на събрания по делото доказателствен материал.

В заключение въззивният съд намира, че решението на районния съд се явява правилно и законосъобразно, включително и в частта му за разноските, поради което следва да бъде потвърдено, ведно с всички законни последици от това.

Въззивника следва да бъде осъдена на осн. чл.78, ал.2 от ГПК и в тежест на въззивника следва да бъдат присъдени направените от ответника разноси в размер на 500 лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение общо за предявените обективно съединени иски, съобразно специалната разпоредбата на чл.78, ал.8 от ГПК за въззивната инстанция.

На основание чл.280, ал.3, т.3 от ГПК настоящото Решение подлежи на касационно обжалване, тъй като цената иска по трудовия спор за претендираното обезщетение по чл.222, ал.3 от КТ и за останалите претендирани от въззивника обезщетения е размер над 5000 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260382 от 26.04.2021 г., постановено по гр.дело № 3996/2020г. по описа на Старозагорски районен съд, като ПРАВИЛНО И ЗАКОНОСЪОБРАЗНО.

ОСЪЖДА Р. Г. СТ., ЕГН *****, чрез адв. Н.Л. от САК, съдебен адрес: гр. С., ул. „***** да заплати на Р.Т.-*“, с. М., клон на „М.М.И.“ ЕАД, гр. Р., ЕИК *****, седалище и адрес на управление: с. М., п.к.**, община Г., област С.З., сумата от 500 лв. /петстотин лева/, представляваща направени по делото разноси, представляващи юрисконсултско възнаграждение пред въззивната инстанция, определено от съда съгласно чл.78, ал.8 от ГПК.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач - ЧСИ М.Т., с рег. № ** на КЧСИ, с район на действие ОС С.З..

Решението подлежи на касационно обжалване в 1 –месечен срок от връчването му на страните, пред Върховния касационен съд на РБ чрез Окръжен съд – С.З..

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____